

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **P. B.,** zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje,** se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 27. 10. 2015, č. j. 61 A 6/2015 - 68,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 27. 10. 2015, č. j. 61 A 6/2015 - 68, byla pro opožděnost odmítnuta žaloba, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 29. 10. 2014, č. j. KrÚ 68314/2014/ODSH/8, kterým bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Vysoké Mýto (dále jen „městský úřad“) ze dne 25. 8. 2014, sp. zn. MUVM/6702/2014/17, jímž byl stěžovatel uznán vinným, že dne 23. 1. 2014 ve 13:18 h řídil motorové vozidlo v obci Choceň a překročil nejvyšší povolenou rychlost o 22 km/h.

Krajský soud o žalobě již rozhodoval usnesením ze dne 25. 6. 2015, č. j. 61 A 6/2015 - 49, které bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 As 161/2015 - 32, a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení z důvodu nevypořádání žalobní námitky vztahující se ke včasnosti podané žaloby.

V odůvodnění napadeného usnesení krajský soud uvedl, že stěžovatele ve správním řízení zastupoval zmocněnec K. S., který předložil žádost, aby mu veškeré písemnosti byly doručovány na adresu „X“. Na tuto adresu správní orgány stěžovateli zasílaly veškeré písemnosti, ale stěžovatel nepotvrdil jejich převzetí. Poukazoval-li stěžovatel v žalobě na podání ze dne 20. 5. 2014, ve kterém měl jeho zmocněnec uvést jinou adresu pro doručování („X“), k tomu krajský soud uvedl, že toto podání vykazovalo vady (nebylo možno z něho zjistit, kterého správního orgánu a jaké věci se týká), a proto městský úřad správně vyzval zmocněnce, aby své podání v tomto smyslu doplnil. Zmocněnec na tuto výzvu nereagoval. Krajský soud se v napadeném usnesení dále zabýval podáním ze dne 28. 5. 2014, ve kterém měl zmocněnec rovněž požadovat doručování na adresu „X“. K němu uvedl, že toto podání, které bylo připojeno k žalobě, není součástí správního spisu, přičemž v podání nebylo konkretizováno správní řízení, ke kterému se má vztahovat. Toto podání bylo adresováno bez konkretizace řízení všem krajským úřadům a ministerstvu dopravy. Krajský soud poukázal na ust. § 37 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle kterého z každého podání musí být patrno i to, které věci se týká, jakož i na smysl ust. § 19 odst. 3 správního řádu, kterým je urychlení správního řízení. Krajský soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a odbornou literaturu dovodil, že správní orgán není vždy povinen vyhovět požadavku na doručování na elektronickou adresu. Pokud dojde k závěru, že takový požadavek účastníka řízení k urychlení řízení nemůže přispět, ale je např. motivován snahou účastníka zpomalovat správní řízení, bude mu doručovat standardním způsobem, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Podle krajského soudu se v daném případě nejednalo o řádné uplatnění procesního práva stěžovatele prostřednictvím jeho zmocněnce, nýbrž o zneužití procesního práva ve snaze znepřehlednit procesní situaci. Proto takový postup nepožívá právní ochrany. Podle krajského soudu měl v daném případě krajský úřad rozhodnutí doručovat pouze na elektronickou adresu „X“. Z důvodu, že přijetí zprávy na této adrese nebylo předepsaným způsobem potvrzeno, krajský úřad správně doručoval odvolací rozhodnutí na adresu trvalého pobytu zmocněnce stěžovatele. Podle údajů na doručence byla zásilka připravena k vyzvednutí dne 30. 10. 2014 a doručeno bylo zmocněnci fikcí ve smyslu ust. § 24 odst. 1 správního řádu dne 10. 11. 2014. Posledním dnem lhůty pro podání žaloby podle ust. § 72 odst. 1 ve spojení s § 40 odst. 2 a 3 s. ř. s. proto bylo pondělí 12. 1. 2015. Stěžovatel však žalobu podal až dne 16. 2. 2015. Proto krajský soud po vypořádání všech námitek žalobu odmítl pro opožděnost.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Podle stěžovatele bylo napadené rozhodnutí doručeno až okamžikem, kdy zmocněnec stěžovatele nahlédl do spisu, tj. dne 15. 12. 2014, a nikoliv fikcí dne 10. 11. 2014, jak tvrdí krajský soud. Zmocněnec stěžovatele ve správním řízení podáním ze dne 28. 5. 2014 požádal, aby mu všechny písemnosti byly doručovány na adresu „X“. K doručení na adresu trvalého pobytu zmocněnce proto nelze přihlížet, neboť takovému doručení nepředcházel pokus o vypravení písemnosti na elektronickou doručovací adresu zmocněnce „X“. Stěžovatel dále vyslovil nesouhlas se závěry krajského soudu, že se v daném případě jednalo o zneužití práva, resp. že postup stěžovatele byl obstrukční a účelový. Poukázal na nepřiléhavost judikatury aplikované krajským soudem. Podle stěžovatele nemůže být z výše uvedených důvodů pohlíženo na rozhodnutí krajského úřadu jako na doručené fikcí dne 10. 11. 2014, ale jako na doručené nahlédnutím do spisu dne 15. 12. 2014. Žaloba podaná dne 16. 2. 2015 je tedy podaná ve lhůtě dvou

měsíců ode dne doručení napadeného správního rozhodnutí. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal pochybení ve smyslu ust. § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 19 odst. 3 správního řádu nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.

Podle ust. § 19 odst. 8 správního řádu písemnosti uvedené v odstavci 4 (do vlastních rukou adresáta) se na požádání adresáta doručují jiným způsobem podle tohoto zákona; v takovém případě platí, že písemnost je doručena třetím dnem ode dne, kdy byla odeslána. V případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odstavec 9), doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.

Podle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Podle odst. 4 citovaného ustanovení nelze zmeškání lhůty pro podání žaloby prominout.

Lhůta pro podání žaloby se tedy odvíjí od okamžiku oznámení písemného vyhotovení rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se proto zabýval otázkou, kdy bylo napadené správní rozhodnutí stěžovateli oznámeno. Podle obsahu správního spisu byl stěžovatel v řízení zastoupen zmocněncem K. S. Tento zmocněnec doručil dne 18. 5. 2015 (z elektronické adresy „X“) městskému úřadu plnou moc udělenou mu stěžovatelem, jejíž součástí byla žádost o doručování veškerých písemností v řízení na e-mailovou adresu „X“. Dne 20. 5. 2014 bylo městskému úřadu doručeno obsáhlé písemné podání označené jako „Vyjádření ke spisu,“ ve kterém bylo mimo jiné uvedeno: „*(...) žádám správní orgán, Městský úřad Šlapanice a též odvolací správní orgán, Krajský úřad Jihomoravského kraje o zaslání předvolání a veškerých dalších písemností na moji elektronickou adresu X.*“ Přípisem ze dne 23. 5. 2014, který byl doručen na elektronickou adresu „X“, byl zmocněnec vyzván, aby své podání doplnil s ohledem na nejasnosti, kterého správního orgánu a jaké věci se týká a co požaduje. Na tento přípis zmocněnec nezareagoval. Dne 10. 7. 2014 mu bylo na jeho elektronickou adresu „X“ doručeno „Oznámení o ukončení dokazování“ a poté i rozhodnutí městského úřadu. Doručení tohoto rozhodnutí zmocněnec nepotvrdil, a proto mu bylo zasláno na adresu trvalého pobytu a doručeno fikcí dne 8. 9. 2014. Dne 15. 9. 2014 bylo městskému úřadu doručeno z elektronické adresy „X“ odvolání. Dne 29. 10. 2014 vydal krajský úřad napadené rozhodnutí, které bylo zmocněnci doručováno nejprve na

elektronickou adresu „X“. Z důvodu, že doručení písemnosti opět nebylo zmocněncem potvrzeno (§ 19 odst. 8 správního řádu), doručoval krajský úřad napadené rozhodnutí na adresu trvalého pobytu zmocněnce. Podle údajů na doručence nebyl adresát při doručování zásilky zastižen, a proto byla uložena a připravena k vyzvednutí dne 30. 10. 2014. Podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu přitom platí, že jestliže si adresát uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty. Fikce doručení tedy nastala dne 10. 11. 2014. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla krajskému soudu doručena dne 16. 2. 2015.

Při doručování napadeného rozhodnutí postupoval krajský úřad v souladu s ust. § 19 odst. 8 správního řádu, podle něhož v případě doručování na elektronickou adresu platí, že nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. V daném případě krajský úřad doručoval rozhodnutí zmocněnci nejprve na elektronickou adresu „X“, ale protože přijetí této písemnosti nepotvrdil, bylo mu poté doručováno prostřednictvím držitele poštovní licence na adresu trvalého pobytu zmocněnce. Protože si zmocněnec zásilku nevyzvedl, bylo mu napadené rozhodnutí doručeno fikcí dne 10. 11. 2014. Posledním dnem lhůty pro podání žaloby ve smyslu ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. tedy bylo pondělí 12. 1. 2015. Stěžovatel však podal žalobu až po uplynutí této lhůty. Lhůtu k podání žaloby přitom nelze podle ust. § 72 odst. 4 s. ř. s. prominout. Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje s krajským soudem, že žaloba byla podána opožděně.

Na této skutečnosti nic nemění ani tvrzení, resp. návrhy, stěžovatele v kasační stížnosti, že k doručení na adresu jeho trvalého pobytu nelze přihlížet, neboť mu nepředcházel pokus o zaslání písemnosti na elektronickou doručovací adresu X.

K tomu poukazuje Nejvyšší správní soud na svou judikaturu vztahující se k doručování písemností na elektronickou adresu požadovanou účastníkem řízení. Z rozsudku ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 Ads 131/2011 - 44, vyplývá, že „*účelem institutu adresy pro doručování je docílit urychlení správního řízení, a nikoliv účelově manipulovat s místem doručování písemností ve správním řízení s cílem následně zpochybnit správnost procesního postupu správního orgánu*“. V rozsudku ze dne 12. 8. 2015, č. j. 3 As 205/2014 - 34, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*účastník správního řízení nemá právní nárok na doručování písemností v elektronické podobě. Z § 19 odst. 3 správního řádu totiž vyplývá, že je na uvážení správního orgánu, zda požadavku účastníka řízení na doručování na elektronickou adresu vyhoví či nikoliv, když smyslem tohoto postupu je zejména to, aby bylo řízení urychleno. Pokud tedy správní orgán dospěje k závěru, že takový způsob doručování nemůže přispět k urychlení řízení, není povinen doručovat na požadovanou adresu a může doručovat písemnosti tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal (§ 19 odst. 8 správního řádu). Tak tomu bývá zejména v případech, kdy má správní orgán podezření, že sdělení adresy pro doručování nebo elektronické adresy je pouze zdržovací taktikou*“. Např. v rozsudku ze dne 13. 8. 2015, č. j. 9 As 60/2015 - 42, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „[u]*stanovení § 19 odst. 8 správního řádu je nutné vykládat tak, že správní orgán je povinen zasílat na požadovanou elektronickou adresu pouze první písemnost v řízení zasílanou adresátovi, resp. první písemnost zasílanou adresátovi od okamžiku, kdy tento požádal o doručování písemností*

na elektronickou adresu. Pokud účastník převzetí této písemnosti nepotvrdí, je správní orgán oprávněn veškeré další písemnosti tomuto adresátovi zasílat rovnou tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Není tedy povinen se opětovně pokoušet o doručení písemnosti na elektronickou adresu adresáta". Obdobný názor vyjádřil Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014 - 50. Poukázat lze i na další judikaturu, která se týkala zmocněnce, který zastupuje obviněné v různých přestupkových řízeních s obdobnou procesní taktikou, a také v těchto případech bylo namítáno nedoručování písemností správních orgánů na elektronickou adresu „X" (např. rozsudky ze dne 16. 10. 2015, č. j. 2 As 102/2015 - 26, a ze dne 5. 11. 2015, č. j. 2 As 110/2015 - 42). Je třeba poukázat i na to, že „*dvouměsíční lhůta pro podání žaloby je dostatečně dlouhá, protože správní žaloba navazuje na zpravidla dvoustupňové správní řízení, což společně umožňuje účastníkovi řízení svůj procesní postup předem plánovat*" (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2012, č. j. 6 Ads 10/2012 - 41, či ze dne 26. 6. 2012, č. j. 7 Afs 101/2012 - 22).

Je nesporné, že městskému úřadu bylo dne 20. 5. 2014 doručeno obsáhlé podání zmocněnce označené jako „Vyjádření ke spisu", ve kterém bylo na str. 7 rozsáhlém textu uvedeno „*žádám správní orgán, Městský úřad Šlapanice a též odvolací správní orgán, Krajský úřad Jihomoravského kraje, o zaslání předvolání a veškerých dalších písemností na moji elektronickou adresu X.*" Z důvodu nejasnosti tohoto podání (jsou v něm uvedeny jiné správní orgány, než které rozhodovaly v dané věci, není v něm uvedeno, které věci se týká, co se jím požaduje ap.), městský úřad zmocněnce bezodkladně vyzval, aby uvedl, kterého orgánu a jaké věci se podání týká a co požaduje. Na toto podání zmocněnec nereagoval, a nelze proto vytýkat správním orgánům, že na tuto jinou elektronickou adresu mu písemnosti nedoručovaly. Pokud stěžovatel poukazoval na své podání ze dne 28. 5. 2014, ve kterém měl rovněž požadovat doručování na adresu „X" a které předložil až v řízení o žalobě, ani z tohoto podání nevyplývá, které konkrétní věci se má týkat a kterému krajskému úřadu je určena. Podle jeho obsahu bylo určeno všem krajským úřadům (které rozhodují řádově v tisících správních řízeních ve věcech odvolání proti prvostupňovým rozhodnutím) a bylo navíc koncipováno ještě v době, kdy ještě ani nebylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. Teprve dne 15. 9. 2014 bylo městskému úřadu doručeno z elektronické adresy „X" odvolání proti rozhodnutí městského úřadu. Přitom ve správním spisu je založena plná moc, ve které zmocněnec výslovně žádá, aby mu byly veškeré písemnosti v předmětném řízení týkajícím se stěžovatele doručovány na adresu „X" a že je udělena pro zastupování v daném přestupkovém řízení ve všech stupních, tj. i v řízeních o opravných prostředcích. Navíc do té doby nebyla žádná písemnost zaslána zmocněncem z e-mailové adresy „X". Všechny písemnosti v přestupkovém řízení týkajícím se stěžovatele, včetně odvolání proti rozhodnutí městského úřadu, zasílal zmocněnec z e-mailové adresy „X". S ohledem na všechny uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že správní orgány nepochybily, pokud písemnosti doručovaly zmocněnci na e-mailovou adresu „X" a následně prostřednictvím držitele poštovní licence. Připuštění výše popsané postupu (průběžné zasílání takových podání adresovaných všem krajským úřadům bez specifikace konkrétního předmětu, opakované změny elektronických adres různých zmocněnců účastníků řízení ap.) by vedlo k znepřehlednění a prodlužování správních řízení, což v konečném důsledku odporuje i smyslu zavedení elektronického způsobu doručování, jímž je urychlení doručování, resp. celého správního řízení. Takový přístup nelze akceptovat, a tedy připustit, aby byly tímto způsobem zneužívány procesní instituty

k cíleným obstrukcím (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 As 44/2007 - 93, ze dne 30. 9. 2010, č. j. 5 As 44/2010 - 56, ze dne 22. 12. 2010, č. j. 5 Afs 55/2010 - 92, ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 100/2010 - 60, ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 Ads 131/2011 - 44, ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 Ads 131/2011 - 44, ze dne 3. 9. 2015, č. j. 7 As 167/2015 - 37, ze dne 12. 8. 2015, č. j. 3 As 205/2014 - 34).

V daném případě je třeba poukázat také na to, že správní orgány doručovaly všechny písemnosti na požadovanou elektronickou adresu „X“. Přitom tak činily opakovaně a nad rámec svých povinností, když zmocněnec nepotvrdil převzetí první písemnosti. Jak totiž vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, např. z rozsudku ze dne 13. 8. 2015, č. j. 9 As 60/2015 - 42, ust. § 19 odst. 8 správního řádu je nutné vykládat tak, že správní orgán je povinen zasílat na požadovanou elektronickou adresu pouze první písemnost v řízení zasílanou adresátovi, resp. první písemnost zasílanou adresátovi od okamžiku, kdy tento požádal o doručování písemností na elektronickou adresu, a pokud účastník převzetí této písemnosti nepotvrdí, je správní orgán oprávněn všechny další písemnosti zasílat tomuto adresátovi tak, jako by o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Není tedy povinen se opětovně pokoušet o doručení písemnosti na elektronickou adresu adresáta. Ve smyslu rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2015, č. j. 2 As 102/2015 - 26 a ze dne 5. 11. 2015, č. j. 2 As 110/2015 - 42, je třeba doplnit i to, že zmocněnec ani neuvedl důvody, které by nasvědčovaly tomu, že doručování na další elektronickou adresu přispěje k urychlení řízení. V posledně citovaném rozsudku bylo navíc zdůrazněno, že „[s]*právní orgán má v zásadě možnost doručovat pouze na jednu z požadovaných adres, dospěje-li k závěru, že uvádění vícero adres má obstrukční charakter a doručování na všechny, případně na některé z nich nemůže přispět k urychlení řízení*“.

V této souvislosti lze zmínit i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015 - 26, ve kterém se soud zabýval otázkou doručení na adresu „X“. Mimo jiné se v něm uvádí, že „*soudu je z jeho úřední činnosti známo (např. věc zde vedená pod sp. zn. 8 As 36/2015), že žalovanému se v obdobné věci jiného účastníka (nicméně zastoupeného v řízení před správním orgánem stejným zmocněncem a v řízení o kasační stížnosti stejným advokátem jako v projednávané věci) taktéž nepodařilo rozhodnutí na uvedenou elektronickou adresu nejen doručit, ale ani vůbec odeslat.* […] *Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že doménová jména či emailové adresy díky tzv. systému IDN (Internationalized Domain Names) již mohou obsahovat znaky národních abeced, přičemž dochází k rozšiřování využití takových znaků v emailových adresách (srov. např. Sondy do nitra internetu 195. IDN-domény s diakritikou. Veřejná správa č. 10/2010, str. 24). Na druhou stranu ovšem nelze vyjít z toho, že by využití diakritických znamének již bylo zcela standardní součástí všech domén a běžnou součástí adres užívaných pro elektronickou komunikaci (srov. např. vyjádření správce domény cz-CZ.NIC-na http://háčkyčárky.cz).* […] *Nelze ostatně nevyjádřit podiv nad tím, že elektronickou adresu obsahující diakritická znaménka zvolila právě osoba vystupující v řízení před správními orgány jako zástupce účastníků, u níž se předpokládá, že jí budou doručovány písemností ze strany různých správních orgánů, jejichž úroveň technické vybavenosti a dostupnost moderních technologií či programů může být často zcela odlišná.* […] *Přestože právní úprava doručování podle správního řádu je konstruována na prioritě doručování na adresu zvolenou účastníkem (jeho zástupcem), nemůže volba doručovací adresy v elektronické podobě představovat jediný přípustný prostředek doručení určité písemnosti účastníkům (jejich*

zástupcům). […] *obdobně jako ve věcech vedených u zdejšího soudu např. pod sp. zn. 3 As 139/2014, sp. zn. 9 As 162/2014 nebo sp. zn. 9 As 144/2014 (byť se změněnou procesní taktikou) představuje popsané využití elektronické adresy pro doručování s využitím diakritických znamének i v tomto případě předem promyšlený procesní postup, který má za cíl komplikovat a protahovat správní řízení, resp. generovat v rámci řízení problémové situace, jež mohou s určitou mírou pravděpodobnosti vést k formálním pochybením správních orgánů, a dosáhnout tak v důsledku toho prekluze odpovědnosti za přestupek (srov. např. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 4 As 76/2015 - 37). Takový postup nelze akceptovat a poskytovat mu soudní ochranu.*" Všechny výše uvedené důvody vedou Nejvyšší správní soud k závěru, že postupu stěžovatele nelze v daném případě poskytnout právní ochranu. Základním předpokladem efektivního správního řízení je vzájemná součinnost a spolupráce správních orgánů a účastníků řízení. Právě ve smyslu tohoto základního principu je nutno vidět a hodnotit konkrétní jednání účastníků řízení. Bylo-li by připuštěno zneužívání jednotlivých procesních institutů k obcházení a k cíleným obstrukcím, bylo by tím v konečném důsledku znemožněno faktické působení práva (podpůrně viz vedle výše citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu i rozsudky ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 As 44/2007 - 93, ze dne 27. 9. 2007, č. j. 7 As 29/2007 - 56, ze dne 12. 8. 2004, č. j. 2 Afs 47/2004 - 93, jakož i judikaturu Ústavního soudu, např. nález ze dne 25. 11. 1999, sp. zn. III. ÚS 470/97).

Byť tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru o opožděnosti žaloby z částečně odlišných důvodů než krajský soud, neopodstatňuje to nutnost zrušení napadeného usnesení. Klíčovou právní otázku týkající se opožděnosti podané žaloby posoudil krajský soud správně.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 11. února 2016

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu